Ilutulestik ja bengaalituli varemete sees kui ka ümbruses valgustas vanu auväärseid endise kiriku ruume. Pidustus kestis edasi. Rebased hüppasid üle tule ja juba peagi segunesid kõik üliõpilased oma vahel ja see „võõraste vaheline läbikäimine" leidis aktiivsemat väljendust maiõhtul.

Samuti ruttasid õhtul kella 9 peale loendamatud salgad kõigi Tartu seltskonna kihtide kodanikke mai vastuvõtu kohale Toomemäele. Nad peatusid orgu piirava nööri taga, jälgides huviga, kuidas all orus üliõpilaste pere põleva maitule vahel „liikus, laulis, jõi ja juubeldas". Siin ja seal kostis vahele mõni kvarteti laul. Alles hommikul päikese tõusuga lahkusid viimased osalised.

Venestamise tulekuga, 1891. a.-st peale, kui keelati igasugused üliõpilaste rongkäigud, ei olnud traditsiooniks muutunud mai vastuvõtu pühitsemine laulu ja maitulega ka kauemat aega lubatud. Pealtvaatajad kogunesid küll alguses eelmiste aastate eeskujul Toomele ja Toomeoru juurde, kuid tulemata jäid üliõpilased. Need veetsid maiöö oma konvendikorterites, millised sel puhul olid „avatud", mis võimaldas vastastikust üksteise külastamist. Kui aga pühitseti maiõhtut väljaspool, siis oldi kella 1-ni öösi ühiselt Saksa Käsitööliste Seltsis maitule ümber ja sealt mindi konventidesse.

Alles iseseisev Eesti seadis uuesti ausse vana üliõpilaste kombe — pühitseda üheskoos, alul ka Toomel, kevadpüha.

Tartu VI, lk. 237